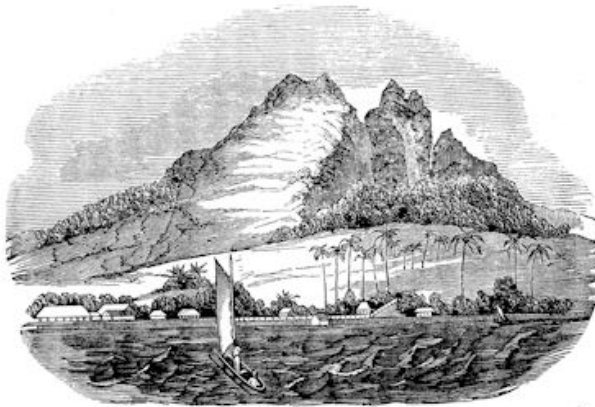

DIEN GOD BEWAART, DIE IS WEL BEWAARD.

Twee evangelisten waren begonnen het Evangelie in een dorp van het Pijnboomen eiland te prediken en hun onderwijs was goed gevallen. Het opperhoofd van dit eiland dit vernomen hebbende, toonde zich zeer gebelgd, dat zij dit werk zonder zijne toestemming hadden durven ondernemen. Hij gaf diensvolgens bevel hen vóór hem te brengen, met het vaste voornemen hen een geweligen dood te doen sterven. Daar zij niets van zijne plannen wisten, gingen zij zonder eenige vrees in de kano die hun ter afhaling was toegezonden. Bij hunne aankomst stelde het opperhoofd, waarom weet men niet, tot den volgende dag de volvoering van zijn plan uit, en stond zelfs toe dat de evangelisten eenige woorden tot de inlanders richtten, die uit nieuwsgierigheid toegesloten waren. Natuurlijk haastten de christenen zich van die vrijheid gebruik te maken om te spreken over datgene wat hun het dierbaarst was, en het onderwerp dat zij kozen was de opstanding der dooden. Zij zeiden dat de Heere Jezus na zelf uit het graf verreezen te zijn, aangekondigd had dat alle menschen er ook uit zullen opstaan, maar dezen om bij Hem in den hemel te komen, de anderen om gestraft te worden voor de door hen op aarde gepleegde misdaden. Deze leer was iets geheel nieuws voor de wilden van het Pijnboomen-eiland. Het opperhoofd zelf, die mede had geluisterd, hoewel hij in zijn hart tevens bloeddorstige voornemens had, werd er door getroffen. Toen de evangelisten gedaan hadden, vroeg hij hen of al de menschen die gedood of opgegeten waren, (de bewoners van dit eiland waren menscheneters) ook tot het leven zouden terugkeeren. — „Zekerlijk,” antwoordden de predikers. — „Maar dan,” hernam het opperhoofd, „wat zullen zij dan zeggen van degenen die hen gedood of opgegeten hebben?” — „Zij zullen om wraak roepen tegen hen bij de rechtbank van den levenden God,” antwoordden de evangelisten.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

SEPTEMBER. — VIERDE WEEK.

Salomo bidt om wijsheid. 2 Kron. 1.
(1 Kon. 3:1—15.)

2 Kron. 1:1—6. Salomo, die reeds bij zijns vaders Davids leven ten troon verheven was, werd na diens dood „in zijn koninkrijk bevestigd.” Zijn gezag werd erkend. De oversten en regters des volks en het volk zelf waren blijde en weltevreden; maar wat meer nog zegt: „de Heer zijn God was met hem.” Al dadelijk had hij regt te oefenen jegens eenigen wier kuiperijen het rijk in gevaar en verwarring hadden gebracht. Daarna riep hij de oversten, de regteren, de vorsten en de hoofden der vaderen te Gibeon bijeen. Hij wilde zijne troonsbeklimming door eene openbare godsdienstoefening bekrachtigd zien, overeenkomstig zijns vaders raad (1 Kron. 28:9, 10.) Hij koos daarom Gibeon uit, omdat in de nabijheid dezer in Benjamins land gelegen stad nevens het koperen altaar nog de oude door Mozes gebouwde tabernakel gevonden werd, hoewel de ark daaruit genomen en in den door David gebouwen tabernakel te Jeruzalem geplaatst was. Toch werd die plaats als heilig beschouwd, totdat de tempel van Salomo gebouwd was, verwaarts de oude tabernakel en het daarin overgebleven gereedschap overgebracht werd (1 Kon. 8:4.) Na eene blijmoedige offerande van duizend brandofferen, verklaarden hij en zijn volk zich voor Gods dienstknechten. — Hoe goed is het dat jonge menschen, ja dat allen, wanneer

Op dit oogenblik gevoelde het opperhoofd zich tot in het diepste zijner ziel geroerd. Hij had in zijn leven vele moorden gepleegd en de afsgrijpselijke maaltijden waar de inboorlingen vóór de komst der zendingen zoo menigwerf met zoo weinig gewetenswroeging hadden aangezet, van menschevleesch voorzien. Hoe ook bangast, sprak het opperhoofd geen woord verder, en toen de nacht aankwam, liet hij de evangelisten naar eene hut gaan, alwaar zij rustig sliepen. Maar toen de mannen dien deze vorst gewoonlijk gelatte zijne doofvonnissen ten uitvoer te brengen, hem vroegen wat zij met de evangelisten moesten doen, verbood hij op de stelligste wijze hun leven aan te tasten en hun eenig letsel aan te doen. Eenige uren later gaf hij bevel hen weer naar het dorp te laten wederkeeren, van waar men hen gehaald had. Eenigen tijd later ging hij zelf tot hen, niet meer met bloedgierige gedachten, maar om onderwezen te worden in de waarheden van het Evangelie, en, nog later kon men hem tellen onder degenen, die het Woord van Christus in die streken gewonnen had.

Toen vernamen de evangelisten uit zijn eigen mond in welk gevaar zij verkeerden hadden, en namen daaruit aanleiding om meer dan ooit de wijsheid en de goedertierenheid der goddelijke wegen te bewonderen. Was het niet de Heilige Geest die op het kritieke oogenblik waarvan wij u de geschiedenis mededeelden, hun het onderwerp ingaf dat zij gekozen hadden voor hunne prediking, het blijkbaar meest geschikte onderwerp om het geweten van den wilde die hun dood gezwoeren had, wakker te schudden? Er zijn menschen die aan de tuschenkomst der goddelijke Voorzienigheid in die soort van dingen niet gelooven; ware Christenen behooren tot die menschen niet. Zij weten dat er niets gebeurt zonder den wil van hun hemelschen Vader en dat alle dingen medewerken ten goede van degenen die Hij lief heeft.

T. M. L.

zij eene zaak aanvaardt, dit doen onder aanroeping van den Heer! Doch al deze offeranden zouden God niet behaagd hebben zoo er niet bij gegeven werd iets dat ook wij geven moeten — het hart. God ziet op het hart, en Hij zeide tot Salomo, gelijk Hij zegt tot ons: „Mijn zoon, geef mij uw hart.”

Vs. 7—10. Het bleek ook alras dat Salomo een Gode-welgevallig werk en wel op eene Gode-welgevallige wijze had gedaan. Terwijl hij daar 's nachts op zijne legerstede lag, maakte de Heer zich op genadige wijze aan Salomo bekend. Hij sprak tot hem zoals Hij meermalen tot zijne profeten gesproken had; Hij sprak tot den jeugdigen Salomo zoals Hij vroeger tot den jongen Samuel had gesproken en gaf hem verlof om van Hem te vragen wat hij begeerde. (Wat zoudt gij in zulk een geval gevraagd hebben?). God had veel om te geven. Salomo had veel noodig; maar wat was het dat hij het allermeest noodig had? Hij vroeg niet om wereldsche grootheid, pracht, welvaart of genoeg. Ook bad hij niet om een lang leven of zegespraal op zijne vijanden. Hij vroeg om iets dat veel beter was dan al wat de wereld kon aanbieden. Zonder Goddelijke hulp (hij gevoelde het) kon hij zijne pligten niet naar behoren vervullen, daarom vroeg hij om „wijsheid en wetenschap.” Kennisse Gods, vrees Gods, liefde tot God, kracht om God te dienen, om zijn tempel te bouwen, als een goed koning te regeren, om den weg ten hemel te vinden. (Wil God ook ons wijsheid geven? ook ons wijs maken tot zaligheid? Jak. 1:5, 6.)

De gronden waarop Salomo in zijn gebed pleit:

1°. Het zijn in den weg Gods, en 2°. de belofte van God.

1. God had hem op den troon geplaatst (vs. 8). Ook wij mogen een gelijken pleitgrond aanvoeren, indien wij de besturingen van Gods Woord en Voorzienigheid volgen in

de betrekking die wij bekleeden. Niet, als wij eigen of verkeerde wegen gaan.

2. God had David beloofd (1 Kron. 28:6, 7) dat zijn zoon „wijsheid en wetenschap” geschonken zou worden, maar ook voorgelaten wat er toe vereischt werd. Va. 9. Zware verantwoordelijkheid rustte op Salomo. Het welzijn van het volk hing af van zijn gedrag, en hij was onervaren. Ook wij mogen pleiten op Gods belofte, als wij zegeningen van Hem afbidden. — Erken uwe behoefte aan hulp en wijsheid van God. Stel er hoogen prijs op, uw pligt en roeping op eervolle wijze te volbrengen.

Va. 11, 12. God keurde de bede van den jeugdigen koning goed. Hij gaf hem de gevraagde „wijsheid en wetenschap,” in zulke mate dat Salomo in zijn tijd en sedert nog altijd beschouwd werd als de wijsste, niet alleen van alle koningen van Israel, maar van al de vorsten uit den ouden tijd. Bovendien gaf God hem, wat hij inderdaad niet gevraagd had, rijkdom en eer boven alle vorsten die vóór hem geweest waren. — Zoo doet God nog met die oprechtelijk bidden en zijne eer bedoelen. God weigert nooit het gebed te hooren. Vooral zulk gebed keurt Hij goed en verhoort Hij waaruit blijkt dat men zijne dienst en eer vóór alles zoekt. Teleurstelling volgt gemeenlijk, als men het aardsche en tegenwoordige goed eerst en allermest bedocht. Zoek met den meesten ernst de genade die tot het volbrengen van roeping en pligt bekwaam maakt, en laat het God over u te geven wat u verder goed en nuttig is (Matth. 6:33).

Va. 9. Als het stof der aarde: eene figurlijke uitdrukking voor een groot aantal. Het volk telde toen waarschijnlijk ruim zes miljoen; geenszins een groot aantal, vergeleken bij hedendaagsche volken, maar zeer talrijk vergeleken bij toen bestaande.

Va. 14. Wagens en ruiters. Va. 16. Uitbrengen der paarden uit Egypte. — Israels vorsten mochten de paarden niet vermenigvuldigen (Deut. 17:16). Dit verbod was echter in het vergeetboek geraakt (3 Sam. 8:4); maar dit verzuim had een jammerlijk gevolg (Jes. 31:1—3).

T. M. L.

EEN ZELDZAAM GEHEUGEN.

Nederland heeft in vroegere eeuwen zijne groote mannen gehad. Ook deze eeuw heeft er menigen opgeleverd. Onder de letterkundigen van deze eeuw zal voorzeker Jacob van Lennep steeds als een der eerste genoemd worden. Menig jongeling heeft dezen man lief gekregen, die op zoo aangename wijze de Geschiedenis van ons Vaderland aan zijne kinderen kon vertellen. Reeds in zijne eerste jeugd heeft hij getoond wat hij als man worden zou. Op zijn negende jaar had hij reeds Rollin en Hume gelezen. Hij had daarbij een sterk geheugen, want op een leeftijd dat anderen nauwelijks de namen kennen van Hooft en Cats, van Vondel en Poot, had hij reeds groote gedeelten uit hunne verzen in het hoofd geprent; ja toen kende hij reeds de verzen van verscheidene uitstekende fransche dichters half en die van la Fontaine geheel van buiten. Tot op zijn ouden dag — hij overleed den 25sten Augustus 1868 in den ouderdom van ruim 76 jaren — bleef hem het vroeger geleerde bij. In zijne levensbeschrijving vonden wij van zijn stalen geheugen treffende bewijzen. Een staaltje willen wij daaruit voor onze jeugdige lezers overnemen; te liever doen wij het, omdat het tevens een schoonen karaktertrek verraaft van iemand wien geen moeite te veel, geen inspanning te zwaar was, om anderen van dienst te zijn.

Als twaalfjarige knaap was hij getuige van een kinderramp zijn zevenjarig zusje, op 't Manpad boven Haarlem logerende, overkomen. Het kind had het eerste deeltje der welbekende „Historie van Jozef door Hulshoff” uitgelezen, en wilde aan het tweede beginnen; — maar ongelukkig, het was zoek, en vergeefsch waren alle pogingen om haar de vurig verlangde lektuur te verschaffen. Het boekje was niet met ingepakt toen de familie uit Amsterdam naar het buitenverblijf was gegaan om daar den zomer door te brengen. Maar, geen nood; Jacob heeft het gelezen, dat is voor hem bijna hetzelfde als: hij kent het van buiten. Hij zal zijn zusje wel helpen, laat alles in den loop, zet zich neer en schrijft, netjes en gemakkelijk voor haar leesbaar, totdat hij uit zijn geheugen het geheele tweede deeltje van Hulshoff voor haar heeft afgeschreven en zij niet op het boek uit Amsterdam heeft te wachten.

De man die dezen lieven trek heeft medegedeeld, heeft na den dood van van Lennep zelf nog het onderwetsch kwarto schrijfboekje gezien, waarin dat door den vriendelijken broeder geschreven staat.

Wat zegt gij van zulk een geheugen? Dat hebben niet alle jongens van twaalf jaren. Dat zouden zij dezen Jacob niet allen kunnen nadoen. Maar vriendelijk zijn jegens hunne jongere broertjes en zusjes en wat ook voor hen overhebben, dat kunnen zij, dat moeten zij hem nadoen.

T. M. L.